HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a treia)

1 august 2025 *

„Trimitere preliminară – Proprietate intelectuală – Mărci – Directiva (UE) 2015/2436 – Apropierea legislațiilor statelor membre cu privire la mărci – Articolul 10 alineatul (3) litera (b) – Drepturi conferite de marcă – Dreptul de a interzice unui terț să ofere produsele, să le comercializeze sau să le dețină în acest scop sub semnul respectiv – Comerț online – Produse oferite spre vânzare dintr-un alt stat membru decât cel în care a fost înregistrată marca – Noțiunea de «deținere»”

În cauza C-76/24,

având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), prin decizia din 23 ianuarie 2024, primită de Curte la 1 februarie 2024, în procedura

Tradeinn Retail Services S.L.

împotriva

PH,

CURTEA (Camera a treia),

compusă din domnul C. Lycourgos, președinte de cameră, domnii S. Rodin și N. Piçarra, doamna O. Spineanu-Matei (raportoare) și domnul N. Fenger, judecători,

avocat general: domnul D. Spielmann,

grefier: domnul A. Calot Escobar,

având în vedere procedura scrisă,

luând în considerare observațiile prezentate:

– pentru PH, de T. Kiphuth și N. Tretter, Rechtsanwälte;

– pentru Comisia Europeană, de P. Němečková și G. von Rintelen, în calitate de agenți,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 27 martie 2025,

* Limba de procedură: germana.

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de decizie preliminară privește interpretarea articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci (JO 2015, L 336, p. 1).

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unui litigiu între Tradeinn Retail Services S.L. (denumită în continuare „TRS”), pe de o parte, și PH, titular al unor mărci germane pentru aparate și accesorii de scufundare, pe de altă parte, în legătură cu o acțiune în încetarea utilizării unor semne identice cu aceste mărci pentru accesorii de scufundări.

Cadrul juridic

Dreptul Uniunii

3 Articolul 10 din Directiva 2015/2436, intitulat „Drepturi conferite de marcă”, prevede:

„(1) Înregistrarea unei mărci conferă titularului său drepturi exclusive asupra acesteia.

(2) Fără a aduce atingere drepturilor titularilor dobândite înainte de data depunerii cererii sau de data de prioritate a mărcii înregistrate, titularul unei mărci înregistrate este îndreptățit să împiedice orice terț să utilizeze în cursul schimbului comercial, fără consimțământul său, un semn pentru produse sau servicii în cazul în care:

(a) semnul este identic cu marca și este utilizat pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care aceasta este înregistrată;

(b) semnul este identic cu sau similar cu marca și este utilizat pentru produsele sau serviciile care sunt identice sau similare cu produsele sau serviciile pentru care marca este înregistrată, în cazul în care există un risc de confuzie din partea publicului; riscul de confuzie cuprinde riscul de asociere între semn și marcă;

(c) semnul este identic sau similar cu marca, indiferent dacă este utilizat sau nu pentru produse sau servicii care sunt identice, sunt similare sau nu sunt similare cu cele pentru care marca este înregistrată, în cazul în care aceasta se bucură de renume în statul membru respectiv și, prin utilizarea semnului fără motiv justificat, se obțin foloase necuvenite din caracterul distinctiv sau renumele mărcii ori se aduce atingere acestuia.

(3) În temeiul alineatului (2), se poate interzice în special:

(a) să se aplice semnul pe produse sau pe ambalajul acestora;

(b) să se ofere produsele, să fie comercializate sau să fie deținute în acest scop ori să se ofere sau să se furnizeze servicii sub acest semn;

[…]

(e) să se utilizeze semnul în documentele de afaceri și în publicitate;

[…]”

Dreptul german

4 Articolul 14 alineatele (2) și (3) din Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz (Legea privind protecția mărcilor și a altor semne distinctive) din 25 octombrie 1994 (BGBl. 1994 I, p. 3082), astfel cum a fost modificată prin Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (Legea de transpunere a Directivei 2015/2436) din 11 decembrie 2018 (BGBl. 2018 I, p. 2357) (denumită în continuare „MarkenG”), urmărește să transpună în dreptul german articolul 10 alineatele (2) și (3) din Directiva 2015/2436.

5 În temeiul articolului 14 alineatul (2) prima teză punctul 1 din MarkenG, se interzice terților să utilizeze în cursul schimbului comercial, fără consimțământul titularului mărcii, pentru produse sau servicii, un semn identic cu marca pentru produse sau servicii identice cu cele pentru care aceasta este protejată.

6 În conformitate cu articolul 14 alineatul (3) punctele 1, 2 și 6 din MarkenG, dacă sunt îndeplinite condițiile de la alineatul (2) al acestui articol, se interzice în special să se aplice un semn identic cu marca în cauză pe produse sau pe ambalajul acestora, să se ofere produse, să fie comercializate sau să fie deținute în acest scop sub acest semn, precum și să se utilizeze semnul în documentele de afaceri sau în publicitate.

7 Articolul 14 alineatul (5) din MarkenG prevede:

„Titularul mărcii poate introduce o acțiune în încetare împotriva oricărei persoane care utilizează un semn cu încălcarea alineatelor (2)-(4), în cazul în care există un risc de recidivă. Acest drept există și atunci când o încălcare amenință să se producă pentru prima dată.”

Litigiul principal și întrebările preliminare

8 PH este titularul următoarelor două mărci figurative germane care conțin și elemente verbale (denumite în continuare „mărcile în cauză”):

9 Mărcile în cauză au fost înregistrate la Deutsches Patent- und Markenamt (Oficiul German pentru Brevete și Mărci, Germania) pentru, printre altele, aparate pentru scufundări, costume pentru scufundări, mănuși pentru scufundări, măști pentru scufundări și aparate de respirat pentru înot subacvatic.

10 TRS, cu sediul în Spania, făcea publicitate, pe site-ul său internet www.scubastore.com, precum și prin intermediul platformei de comerț online www.amazon.de, pentru vânzarea de accesorii pentru scufundări utilizând semne identice cu mărcile în cauză, în special prin intermediul unor fotografii ale unor produse care poartă aceste semne.

11 PH a sesizat Landgericht Nürnberg-Fürth (Tribunalul Regional din Nürnberg-Fürth, Germania) cu o acțiune având ca obiect printre altele obligarea TRS să înceteze utilizarea unor semne identice cu mărcile în cauză în Germania. În special, PH a solicitat să se interzică TRS să aplice aceste semne pe accesoriile pentru scufundări, precum și pe ambalajul acestora, să ofere, să fabrice, să distribuie sau să comercializeze în alt mod și să promoveze sau să dețină în scopurile menționate anterior accesorii pentru scufundări sub aceste semne.

12 Prin hotărârea din 3 februarie 2022, Landgericht Nürnberg-Fürth (Tribunalul Regional din Nürnberg-Fürth), după ce a constatat achiesarea parțială a TRS la aceste cereri, a decis, printre altele, obligarea acesteia din urmă să înceteze să ofere spre vânzare sau să promoveze accesorii pentru scufundări purtând semne identice cu mărcile în cauză.

13 În apelul formulat de PH, Oberlandesgericht Nürnberg (Tribunalul Regional Superior din Nürnberg, Germania) a statuat, printr-o hotărâre din 29 noiembrie 2022, că faptul că TRS era stabilită în Spania și că deținea în acest stat membru produsele în cauză nu împiedica sancționarea acesteia pentru deținere ilicită de produse care poartă semne identice cu aceste mărci în scopul de a le oferi sau de a le comercializa în Germania. Această instanță a obligat TRS să înceteze să ofere spre vânzare sau să promoveze accesorii pentru scufundări purtând aceste semne, „precum și să le distribuie sau să le dețină în acest scop”.

14 Pentru a contesta această extindere a întinderii obligației stabilite în primă instanță, TRS a formulat recurs împotriva acestei hotărâri la Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție, Germania), care este instanța de trimitere.

15 Potrivit acestei instanțe, deținerea de produse în scopul oferirii sau al comercializării lor, astfel cum este prevăzută la articolul 14 alineatul (3) punctul 2 din MarkenG, cuprinde un element material, care constă în deținerea lor, și un element subiectiv, și anume intenția de a comercializa aceste produse.

16 Instanța de trimitere are îndoieli cu privire la interpretarea acestei dispoziții având în vedere articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436.

17 În primul rând, instanța subliniază că protecția unei mărci înregistrate în Germania este, potrivit principiului teritorialității, limitată la teritoriul acestui stat membru și că numai actele săvârșite pe respectivul teritoriu pot fi sancționate. Aceasta își pune problema dacă, în lumina principiului teritorialității, articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 permite titularului unei mărci protejate într-un stat membru să interzică unui terț să dețină în alt stat membru produse care poartă un semn identic cu marca amintită pentru motivul că aceste produse sunt destinate să fie oferite spre vânzare sau comercializate în statul membru în care este protejată marca respectivă.

18 Potrivit instanței menționate, această dispoziție ar putea da naștere la două interpretări. Potrivit unei prime interpretări, întemeiată pe principiul teritorialității, deținerea de produse sub acest semn în alt stat membru decât cel de protecție nu ar aduce atingere mărcii în cauză, chiar dacă această deținere ar urmări oferirea spre vânzare sau comercializarea acestor produse în statul membru de protecție.

19 Potrivit unei a doua interpretări, s-ar aduce atingere unei mărci naționale atunci când produsele respective sunt deținute în alt stat membru decât cel de protecție în scopul de a le oferi spre vânzare sau de a le comercializa, sub semnul menționat, în statul membru de protecție.

20 În al doilea rând, instanța de trimitere ridică problema dacă utilizarea verbului *besitzen* (a deține) în versiunea în limba germană a articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 trebuie interpretată în sensul că această dispoziție impune ca un terț să aibă acces direct la produsele în cauză sau dacă este suficient ca respectivul terț să poată influența persoana care dispune de un astfel de acces.

21 În această privință, instanța arată că, în dreptul german, noțiunea de „*Besitz*” (deținere) include atât „deținerea directă”, cât și „deținerea indirectă”. Deținerea directă se referă la o putere de fapt asupra unui bun care ar înceta atunci când deținătorul renunță la controlul efectiv asupra acestui bun sau îl pierde. Atunci când o persoană deține temporar un bun în temeiul unui drept sau al unei obligații față de un terț, acest terț ar fi calificat drept „deținător indirect”. Astfel, atunci când un vânzător predă unui transportator bunul vândut, acesta din urmă ar deveni deținătorul direct, iar vânzătorul respectiv ar deveni deținătorul indirect al acestuia.

22 Deși TRS ar putea fi astfel considerată deținător indirect în dreptul german, instanța de trimitere are îndoieli că situația ar fi aceeași din perspectiva articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436. Ea arată în această privință că legislația Uniunii în materie de mărci nu utilizează în toate versiunile lingvistice termeni care au același sens cu verbul *besitzen*. Într-adevăr, anumite versiuni lingvistice ar utiliza termeni care vizează în esență mai curând depozitarea decât deținerea, ceea ce ar implica existența unui acces direct la produsele în cauză. Instanța de trimitere nu exclude însă că din jurisprudența Curții se poate deduce faptul că domeniul de aplicare al articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 se extinde la deținătorul indirect al acestor produse.

23 În aceste condiții, Bundesgerichtshof (Curtea Federală de Justiție) a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Titularul unei mărci naționale poate solicita, în temeiul articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva [2015/2436], să i se interzică unei persoane să dețină în străinătate produse care aduc atingere mărcii în scopul oferirii sau comercializării lor în țara în care marca beneficiază de protecție?

2) În ceea ce privește noțiunea de deținere în sensul articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva [2015/2436], este relevantă posibilitatea de a avea acces efectiv la produse care aduc atingere mărcii sau este suficient să poată fi influențată persoana care are acces efectiv la aceste produse?”

Cu privire la întrebările preliminare

Cu privire la prima întrebare

24 Prin intermediul primei întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci protejate într-un stat membru poate interzice unui terț, în condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (2) din această directivă, să dețină, pe teritoriul unui alt stat membru, produse sub un semn în scopul de a le oferi spre vânzare sau de a le comercializa în statul membru în care această marcă este protejată.

25 Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie amintit că, în vederea interpretării unei dispoziții de drept al Uniunii, trebuie să se țină seama nu numai de formularea acesteia, ci și de contextul său și de obiectivele urmărite de reglementarea din care face parte această dispoziție [Hotărârea din 17 noiembrie 1983, Merck, 292/82, EU:C:1983:335, punctul 12, și Hotărârea din 8 mai 2025, L. (Loturi mici de bunuri cu caracter necomercial), C-405/24, EU:C:2025:335, punctul 28].

26 Articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 coroborat cu alineatul (2) al acestui articol prevede că titularul unei mărci înregistrate poate interzice oricărui terț să utilizeze în cursul schimbului comercial, fără consimțământul său, un semn pentru produse sau servicii care aduce atingere acestei mărci și că printre utilizările care pot fi astfel interzise figurează „să se ofere produsele, să fie comercializate sau să fie deținute în acest scop ori să se ofere sau să se furnizeze servicii sub acest semn”.

27 Astfel cum reiese din această formulare, pentru ca titularul mărcii respective să poată interzice deținerea de produse sub acest semn, este necesar ca terțul care deține aceste produse să urmărească el însuși finalitatea care constă în oferirea produselor respective sau în comercializarea lor (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, punctul 45).

28 În schimb, textul menționat nu conține nicio indicație explicită cu privire la posibilitatea titularului unei mărci înregistrate într-un stat membru de a interzice unui terț să dețină, pe teritoriul unui alt stat membru, produse sub semnul respectiv.

29 Referitor la contextul în care se înscrie articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436, trebuie amintit că protecția acordată prin înregistrarea unei mărci naționale este, în principiu, limitată la teritoriul statului membru unde a fost înregistrată marca, astfel încât, în general, titularul acesteia nu va putea invoca protecția respectivă în afara acestui teritoriu (a se vedea în acest sens Hotărârea din 22 iunie 1994, IHT Internationale Heiztechnik și Danzinger, C-9/93, EU:C:1994:261, punctul 22, precum și Hotărârea din 19 aprilie 2012, Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, punctul 25).

30 În ceea ce privește finalitatea dreptului exclusiv conferit prin înregistrarea unei mărci în temeiul articolului 10 alineatul (1) din Directiva 2015/2436, ea constă în a permite titularului mărcii în cauză să își protejeze interesele specifice în calitate de titular al acestei mărci, cu alte cuvinte să garanteze că această marcă își poate îndeplini funcțiile specifice. În consecință, exercitarea dreptului respectiv trebuie să fie rezervată pentru cazurile în care utilizarea semnului de către un terț aduce atingere sau este susceptibilă să aducă atingere funcțiilor mărcii (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 noiembrie 2002, Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, punctele 50-54). Printre aceste funcții figurează nu numai funcția esențială a mărcii, care constă în a garanta

consumatorilor proveniența produsului sau a serviciului vizat, ci și celelalte funcții ale acesteia, precum, printre altele, cea care constă în garantarea calității respectivului produs sau serviciu ori funcțiile de comunicare, de investiție sau de publicitate [Hotărârea din 25 ianuarie 2024, Audi (Element de fixare a unei sigle pe o grilă de radiator), C-334/22, EU:C:2024:76, punctul 42 și jurisprudența citată].

31 Această finalitate și întinderea geografică a protecției conferite de marcă atrag după sine mai multe consecințe pentru interpretarea articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436.

32 În primul rând, titularul unei mărci naționale este îndreptățit să interzică unui terț să comercializeze, în statul membru unde a fost înregistrată marca, produse care poartă semnul a cărui utilizare aduce atingere mărcii, fiind de la sine înțeles că astfel de produse nu sunt considerate a fi comercializate dacă ele intră sub incidența unui regim vamal suspensiv, cum este regimul de tranzit extern, și nu au fost puse în liberă circulație (a se vedea în acest sens Hotărârea din 9 noiembrie 2006, Montex Holdings, C-281/05, EU:C:2006:709, punctele 19-21 și jurisprudența citată).

33 În al doilea rând, titularul unei mărci naționale poate interzice unui terț să ofere produse sub acest semn pe teritoriul statului membru unde a fost înregistrată marca. Titularul se poate opune astfel unei asemenea acțiuni de a oferi, inclusiv atunci când aceasta privește produse plasate sub regimul vamal de tranzit extern, în măsura în care ea implică obligatoriu punerea în liberă circulație a respectivelor produse (a se vedea în acest sens Hotărârea din 18 octombrie 2005, Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, punctul 61).

34 În plus, Curtea a statuat deja că titularul unei mărci poate interzice unui terț să ofere, în special prin intermediul publicității online, produse sub semnul menționat, inclusiv atunci când acest terț, serverul site-ului internet pe care îl utilizează sau aceste produse se află în afara statului membru unde a fost înregistrată marca, dacă această ofertă sau această publicitate este destinată unor consumatori situați pe teritoriul respectivului stat membru. Astfel, în caz contrar, operatorii care folosesc comerțul electronic și oferă unor consumatori aflați pe acest teritoriu produse care se situează în afara teritoriului menționat ar fi exonerați de orice obligație de a respecta drepturile conferite de această marcă, ceea ce ar aduce atingere efectului util al protecției garantate de Directiva 2015/2436 (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2011, L'Oréal ș.a., C-324/09, EU:C:2011:474, punctele 62 și 63, precum și Hotărârea din 6 februarie 2014, Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, punctul 32 și jurisprudența citată).

35 Curtea a precizat că simpla accesibilitate a unui site internet pe teritoriul statului membru în care marca în cauză este protejată nu este suficientă pentru a conchide că ofertele de vânzare afișate pe acest site sunt destinate unor consumatori aflați pe acest teritoriu. Revine instanțelor naționale sarcina să aprecieze de la caz la caz dacă există indicii relevante care permit să se concluzioneze că o ofertă de vânzare afișată pe un site internet sau pe o platformă de vânzare online accesibilă pe teritoriul respectiv este destinată consumatorilor aflați pe teritoriul menționat. Printre aceste indicii figurează indicarea în respectiva ofertă a unor precizări privind zonele geografice în care terțul în discuție acceptă să expedieze produsul în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 12 iulie 2011, L'Oréal ș.a., C-324/09, EU:C:2011:474, punctele 64 și 65).

36 În sfârșit, în al treilea rând, articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 permite titularului unei mărci să interzică unui terț nu numai să ofere și să comercializeze produse sub un semn a cărui utilizare aduce atingere acestei mărci, ci și „să [le dețină] în acest scop", astfel cum s-a

amintit la punctele 26 și 27 din prezenta hotărâre. Dispoziția amintită nu vizează, așadar, deținerea de către un terț a unor astfel de produse decât dacă aceasta constituie o condiție prealabilă pentru oferirea sau comercializarea pe care titularul unei mărci este îndreptățit să o interzică.

37 Or, după cum reiese din cuprinsul punctului 34 din prezenta hotărâre, titularul unei mărci poate interzice unui terț să ofere, în special prin intermediul publicității online, produse sub acest semn, în pofida faptului că respectivul terț, serverul site-ului internet pe care îl utilizează sau aceste produse se află în afara statului membru unde a fost înregistrată marca, dacă oferta se adresează unor consumatori aflați pe teritoriul statului membru menționat. Într-o asemenea situație, acest titular este de asemenea îndreptățit să interzică terțului să dețină produsele respective în afara acestui teritoriu dacă această deținere constituie o etapă prealabilă lansării unei astfel de oferte sau punerii sale în aplicare, astfel încât se poate considera că a fost efectuată în acest scop.

38 În speță, din indicațiile furnizate de instanța de trimitere reiese că, în cauza principală, platforma de comerț online www.amazon.de este, în lipsa unor probe contrare, destinată consumatorilor aflați pe teritoriul unde sunt protejate mărcile în cauză (a se vedea în acest sens Hotărârea din 7 decembrie 2010, Pammer și Hotel Alpenhof, C-585/08 și C-144/09, EU:C:2010:740, punctul 83, precum și Hotărârea din 12 iulie 2011, L'Oréal ș.a., C-324/09, EU:C:2011:474, punctul 66). Prin urmare, ofertele de vânzare care figurează pe această platformă și care sunt în discuție în cauza principală intră, sub rezerva verificărilor care trebuie efectuate de instanța de trimitere, în domeniul de aplicare al articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436.

39 Având în vedere ansamblul acestor considerații, este necesar să se răspundă la prima întrebare că articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 trebuie interpretat în sensul că titularul unei mărci protejate într-un stat membru poate interzice unui terț, în condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (2) din această directivă, să dețină, pe teritoriul unui alt stat membru, produse sub un semn în scopul de a le oferi spre vânzare sau de a le comercializa în statul membru în care această marcă este protejată.

Cu privire la a doua întrebare

40 Prin intermediul celei de a doua întrebări, instanța de trimitere solicită în esență să se stabilească dacă articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 trebuie interpretat în sensul că, pentru „a deține", potrivit acestei dispoziții, un produs sub un semn în condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (2) din directiva amintită, este necesară existența unui control direct și efectiv asupra produsului sau dacă este suficient să existe o putere de control sau de conducere asupra persoanei care are controlul direct și efectiv asupra produsului menționat.

41 Această instanță a arătat că îndoielile care justifică a doua întrebare provin din divergențe între diferitele versiuni lingvistice ale acestui articol 10 alineatul (3) litera (b). Versiunea în limba germană a acestei dispoziții ar putea fi interpretată în sensul că „deținerea" unui produs nu implică neapărat accesul la acesta, în timp ce alte versiuni lingvistice ale dispoziției respective ar utiliza expresii care ar sugera contrariul.

42 În această privință, trebuie arătat că, deși versiunile articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 în limbile germană (*besitzen*), franceză (*détenir*) și română (*deținute*) se referă la deținere, alte versiuni lingvistice ale acestei dispoziții utilizează expresii care fac trimitere la ideea de stocare sau de depozitare, cum ar fi de exemplu cele utilizate în limbile spaniolă (*almacenar*), daneză (*oplagre*), engleză (*stocking*), italiană (*stoccare*) sau suedeză (*lagra*).

Acestea din urmă ar putea lăsa astfel să se înțeleagă că dispoziția menționată vizează păstrarea unui ansamblu de produse, în timp ce expresia „deținere” nu ar sugera un asemenea aspect cantitativ și ar avea un sens mai larg.

43 Conform unei jurisprudențe constante, în caz de divergență între versiunile lingvistice ale unei dispoziții de drept al Uniunii, această dispoziție trebuie să fie interpretată în funcție de economia generală și de finalitatea reglementării din care face parte (Hotărârea din 27 martie 1990, Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, punctul 19, și Hotărârea din 8 mai 2025, Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, punctul 58, precum și jurisprudența citată). În plus, în cazul în care o prevedere din dreptul Uniunii poate primi mai multe interpretări, trebuie să se acorde prioritate celei care este de natură să îi păstreze efectul util (Hotărârea din 24 februarie 2000, Comisia/Franța, C-434/97, EU:C:2000:98, punctul 21, și Hotărârea din 23 noiembrie 2023, EVN Business Service ș.a., C-480/22, EU:C:2023:918, punctul 37, precum și jurisprudența citată).

44 În pofida variațiilor lingvistice evocate la punctul 42 din prezenta hotărâre, este necesar să se arate că, în contextul articolului 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436, fiecare expresie lingvistică, indiferent dacă se referă fără ambiguitate la deținere sau face trimitere mai degrabă la ideea de stocare sau de depozitare, presupune deținerea unei puteri de fapt și, prin urmare, a unui anumit control asupra produselor în cauză. În orice caz, după cum a amintit domnul avocat general la punctul 54 din concluzii, această dispoziție se circumscrie prevederilor care au ca scop să furnizeze titularului unei mărci un instrument juridic care să îi permită să interzică și, astfel, să pună capăt oricărui comportament al unui terț care utilizează un semn în condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (2) din respectiva directivă. În această privință, orice terț care are controlul, direct sau indirect, asupra actului care constituie acest comportament trebuie considerat ca fiind efectiv în măsură să pună capăt utilizării amintite (a se vedea în acest sens Hotărârea din 2 aprilie 2020, Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, punctele 37 și 38, precum și jurisprudența citată).

45 Rezultă că termenul „a deține” care figurează la articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 acoperă nu numai cazurile în care terțul are controlul direct și efectiv asupra produselor în cauză, ci și pe cele în care are un control indirect, și totuși efectiv asupra acestor produse, prin faptul că dispune de o putere de control sau de conducere asupra persoanei care are controlul direct și efectiv asupra acestora.

46 Dacă această dispoziție ar fi aplicabilă doar unui terț care dispune în mod direct de controlul efectiv asupra produselor în cauză, titularul mărcii ar fi în imposibilitatea de a solicita un ordin de încetare împotriva unui operator economic care, fără consimțământul său, în scopul de a oferi sau de a comercializa aceste produse, le remite unui prestator de servicii pentru ca acesta din urmă să asigure în acest scop servicii precum depozitarea sau transportul produselor menționate. O asemenea interpretare ar fi, după cum a arătat domnul avocat general la punctul 62 din concluzii, incompatibilă cu finalitatea Directivei 2015/2436 și ar priva protecția pe care aceasta o garantează de o parte a efectului său util.

47 Ținând seama de aceste considerații, este necesar să se răspundă la a doua întrebare că articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436 trebuie interpretat în sensul că, pentru „a deține”, în sensul acestei dispoziții, un produs sub un semn în condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (2) din această directivă, este suficient să existe o putere de control sau de conducere asupra persoanei care are controlul direct și efectiv asupra acestui produs.

Cu privire la cheltuielile de judecată

48 Întrucât, în privința părților din litigiul principal, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a treia) declară:

1) Articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva (UE) 2015/2436 a Parlamentului European și a Consiliului din 16 decembrie 2015 de apropiere a legislațiilor statelor membre cu privire la mărci

trebuie interpretat în sensul că

titularul unei mărci protejate într-un stat membru poate interzice unui terț, în condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (2) din această directivă, să dețină, pe teritoriul unui alt stat membru, produse sub un semn în scopul de a le oferi spre vânzare sau de a le comercializa în statul membru în care această marcă este protejată.

2) Articolul 10 alineatul (3) litera (b) din Directiva 2015/2436

trebuie interpretat în sensul că,

pentru „a deține”, în sensul acestei dispoziții, un produs sub un semn în condițiile prevăzute la articolul 10 alineatul (2) din această directivă, este suficient să existe o putere de control sau de conducere asupra persoanei care are controlul direct și efectiv asupra acestui produs.

Semnături